

Geachte familie,
beste Martijn, beste Lotte en Ruben,
beste vrienden en collega's van Petra,
beste aanwezigen,

dank u dat u hier bent,
in deze herdenkingsdienst
waarin we stilstaan bij het leven van Petra Janssen,
voor zovelen van ons: Peet.

Vandaag ademt verdriet.
Maar vandaag draagt ook dankbaarheid.
Want als er één manier is om recht te doen aan Peet,
dan is het door te erkennen
hoeveel licht zij heeft gebracht,
hoeveel richting,
hoeveel rust.

Ik spreek tot u als collega,
als directe collega en teamleider,
en als iemand die twaalf jaar lang
dag in dag uit met Peet heeft samengewerkt.
Twaalf jaar waarin ik heb gezien
hoe een loopbaan in zorg-ICT
meer kan zijn dan projecten en planningen,
hoe het, in de handen van de juiste persoon,
verandert in betekenis.

Peet werd op 22 januari 1972 geboren in Eindhoven.
Ze koos voor de HTS,

niet omdat het de makkelijkste weg was

MaaK je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

maar omdat ze hield van vragen die niet vanzelf spreken,

van systemen die je kunt verbeteren,

van puzzels waar mensen beter van worden.

Ze vond haar roeping in de zorg-ICT,

groeide door tot projectmanager,

en werd veel meer dan een titel:

ze werd een baken.

Voor patiënten die haar nooit zouden kennen,

maar wel de vruchten plukten van haar werk.

Voor collega's die haar nabijheid voelden.

Voor jonge professionals die bij haar

niet alleen een mentor vonden,

maar iemand die zei:

“Je kunt dit. En ik loop even met je mee.”

Doortastend, empathisch, zorgvuldig,

met een rustige kracht.

Dat waren geen losse eigenschappen bij Peet,

dat was één geheel.

Haar doortastendheid gaf richting,

haar empathie gaf ruimte,

haar zorgvuldigheid gaf vertrouwen,

en haar rustige kracht gaf ons allemaal

diep van binnen het gevoel:

het komt goed.

Ik zie haar nog

op die ene avond die ik nooit vergeet.

We hadden net een ingewikkelde oplevering achter de rug,

zo'n traject waar maanden werk in zat,

waar de zenuwen soms hoog opliepen

en de nachten kort waren.

We bestelden pizza's op kantoor,

dozen opengeslagen,

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

flessen water tussen laptops,

iedereen moe, maar met twinkelende ogen.

En Peet liep langs iedereen.

Ze keek mensen aan,

noemde bij naam wat iemand had bijgedragen,

bedankte persoonlijk,

en maakte van een maaltijd op karton

een moment dat je bijblijft.

Niet omdat de pizza bijzonder was,

maar omdat zij zag,

oprecht en precies,

wat ieder van ons had gedaan.

Wie zo bedankt,

maakt van samenwerken

een vorm van waardigheid.

Peet hield van duidelijkheid.

“Beloofd is beloofd”,

zei ze vaak,

en dat was geen strenge regel,

maar een vorm van zorg.

Je kon op haar rekenen.

En omdat je op haar kon rekenen,

durfde je verder te gaan,

durfde je te leren,

durfde je af en toe ook te falen,

wetend dat ze niet alleen naar de uitkomst keek,

maar naar de intentie, de inzet, de groei.

“Team eerst,” zei ze,

en zo handelde ze.

Als er spanning was, luisterde ze.

Als er richting nodig was, gaf ze die helder.

Als er applaus te verdelen was,

liet ze het klinken voor anderen.

MaaK je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

En als er verantwoordelijkheid genomen moest worden,
stapte zij naar voren.

Haar werk was scherp en menselijk tegelijk.

Digitale verbeteringen met menselijkheid en precisie,
dat was haar kenmerk.

Ze kon met een chirurgische blik
door processen heen kijken
en tegelijk met het zachtste gebaar
een collega aanmoedigen.

Haar Excel was foutloos,
haar agenda strak,
haar deur figuurlijk altijd open.

Maar Peet was meer dan werk.

Ze was echtgenote van Martijn,
moeder van Lotte en Ruben.

In elk verhaal dat ze op kantoor deelde
klonk jullie naam door,
met die vanzelfsprekende warmte
die niet schreeuwt, maar straalt.

Ze vertelde over hardlopen in het park,
over zondagen in de keuken
waar geuren en gesprekken elkaar vonden,
over historische romans
die haar meenamen in andere tijden
en haar tegelijk hielpen de onze te begrijpen.

Die zondagen — ik weet zeker
dat vele collega's maandags voelden
hoe die rust en aandacht
haar week kleurden.

Wat zullen we het meest missen?

Haar heldere richting,

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

haar luisterend oor,

het vertrouwen dat zij uitstraalde.

Dat vertrouwen werkte aanstekelijk.

Als Peet zei: "We kunnen dit,"

dan kon je het ook.

Ze leerde ons dat integriteit geen pose is,

maar dagelijkse praktijk.

Dat aandacht geen extraatje is,

maar de kern.

En dat beloften die je nakomt

bruggen bouwen die blijven staan.

Ik wil hier vandaag ook iets uitspreken

wat ik haar niet vaak genoeg heb gezegd:

dank je, Peet.

Dank je voor jouw leiderschap.

Dank je voor de kansen

die je mij en vele anderen hebt gegeven.

Voor het moment dat je zei:

"Probeer het, ik sta achter je."

Voor de keren dat je een moeilijke mail herschreef,

een gesprek voorbereidde,

of juist even zei:

"Adem. We pakken het morgenochtend op."

Het zijn die kleine daden

die grote levens vormen.

Aan Martijn, Lotte en Ruben:

woorden zijn klein op dagen als deze,

maar ik hoop dat u voelt

hoe groot haar invloed is, en blijft.

U was haar thuis, haar trots, haar kompas.

Ze sprak met liefde,

maar ook met humor — dat zachte lachen

Mak Je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

als ze vertelde over een loopje in de regen,
over een recept dat nét beter lukte dan de vorige keer,
over een passage in een boek
die haar iets leerde over volhouden.

Moge het u troosten
dat haar waarden in u voortleven:
integriteit,
zorg voor elkaar,
team eerst — thuis én daarbuiten,
en altijd: beloofd is beloofd.

In ons werk zullen we haar blijven horen.
In elke gezamenlijke startbespreking
waar we eerst luisteren en dan beslissen.
In elke planning die realistisch is,
en in elke deadline die we halen
zonder iemand uit het oog te verliezen.
In elke jonge collega die binnenstapt
en een mentor nodig heeft.
We zullen zeggen:
“Peet zou nu vragen: wat heb je nodig?”
En dan zullen we dat doen.

Misschien is dat de mooiste erfenis:
dat we elkaar met meer aandacht gaan aankijken.
Dat we de lat hoog leggen,
maar nooit hoger dan wat menselijk is.
Dat we zeggen wat we doen,
en doen wat we zeggen.
Dat we, als het spannend wordt,
even stilstaan,
ademhalen,
en dan met rustige kracht

de volgende stap zetten.

MaaK je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Zoals zij.

Vandaag nemen we niet alleen afscheid,
we dragen ook door.

We dragen door wat zij ons gaf:

vertrouwen dat je kunt groeien,

zorgvuldigheid die beschermt,

en een stille, zekere moed.

We zullen haar naam blijven noemen

als iets goed gaat dankzij een helder besluit,

als iemand gezien wordt

op een moment dat het telt,

als een belofte wordt nagekomen

zonder fanfare, maar met volle overtuiging.

Peet,

dank je voor je rust,

voor je richting,

voor je licht.

Dank je voor de pizza's na lange dagen

die je omtoverde tot een viering.

Dank je voor de kansen

die je uitdeelde als zaden —

ze blijven opkomen, ook nu.

Moge we troost vinden

in de herinneringen die zacht landen

en in de daden die we aan jou te danken hebben.

Moge Martijn, Lotte en Ruben

zich gedragen weten door onze liefde,

nu, en als de dagen stiller worden.

En moge wij allemaal

het beste van jou

levend houden in het onze

MaaK je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Rust zacht, Peet.

Wij lopen nog een stukje door,
met jouw rustige kracht in onze pas,
en jouw belofte in ons hart:
het komt goed,
want we doen het samen.

Dank u wel.

Deze toespraak is gemaakt met grafreden.nl. Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu op grafreden.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl